

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. J. – DŘEVOTRANS, IČ: 477 31 478**, se sídlem Vodňany, Drahonice 46, zastoupen Mgr. Ondřejem Pustějovským, advokátem v Českých Budějovicích, Zahradní 8, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2011, č. j. 526/520/11 53474/ENV/11 520/88/09,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2011, č. j. 526/520/11 53474/ENV/11 520/88/09 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Pustějovského, advokáta, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním žaloby dne 13. 12. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2011, č. j. 526/520/11 53474/ENV/11 520/88/09, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň, (dále jen „ČIŽP“), ze dne 26. 1. 2009, č. j. ČIŽP/43/OOH/0809573.004/09/ZFJ.

Rozhodnutím ČIŽP ze dne 26. 1. 2009 byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000 Kč podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jelikož v době od 17. 4. 2008 do doby kontroly

ČIŽP dne 16. 5. 2008 nakládal (tím, že v rozporu se stavebním povolením ze dne 10. 3. 2005, č. j. ŽP 2634B, a prodloužením rozhodnutím ze dne 17. 5. 2007, č. j. 743/07/ZPR/Ran, využíval odpady - rybníční sedimenty z akce „Oprava a odbahnění rybníků Mlýnský a Sázka“ na pozemcích parc. č. 1218/29, 1198, 1179 a 1233 v katastrálním území Frymburk na místo v rozhodnutí povolených pozemcích parc. č. 251/1 katastrální území Mačice, 489/8 katastrální území Frymburk, 192/1, 187/8, 179/9 katastrální území Damětice) s odpady v zařízení, které nebylo k nakládání s odpady určené. V tomto jednání je spatřováno porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 2 zákona.

ČIŽP konstatovala, že účastníkem řízení nebyly předloženy žádné dokumenty o nezávadnosti rybníčního sedimentu z akce odbahnění rybníků Mlýnský a Sázka.

K výši pokuty uvedla, že podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození. V daném případě má za to, že v důsledku navezení velkého množství rybníčních sedimentů na relativně malé území došlo k ohrožení životního prostředí. Účastník řízení je původcem odpadů, které byly na pozemky uloženy, a nenakládal s nimi v souladu se stavebním povolením. Převážením odpadu na jiné, než stavebním povolením stanovené místo, značně ušetřil na dopravní vzdálenosti, a tím mu vznikl finanční prospěch. ČIŽP uplatnila zásadu, že se nikomu nesmí vyplácet protiprávní jednání.

Toto rozhodnutí napadnul účastník řízení dne 3. 2. 2009 odvoláním, v němž se odvolával na své předchozí odvolání v této věci ze dne 28. 11. 2008 proti původnímu rozhodnutí ČIŽP ze dne 14. 11. 2008 a především na vyjádření ze dne 29. 10. 2008. v tomto vyjádření mj. uváděl, že od 23. 4. 2004, kdy nabyl účinnosti zákon č. 188/2004 sb. (nikoliv, kdy účastník začal vyvážet rybníční sedimenty), nebyla vydána vyhláška, která by prováděla ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 185/2001 sb., když v § 2 odst. 3 zákona č. 185/2001 sb. se stanoví: *Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství stanoví vyhláškou limitní hodnoty koncentrací škodlivin ve vytěžených zeminách a vytěžených hlušinách, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, na které se nevztahuje zákon o odpadech.*“ Podle názoru účastníka řízení z tohoto ustanovení zcela nepochybně plyne úmysl zákonodárce vyjmout rybníční sedimenty a ostatní nezávadné vedlejší produkty terénních úprav splňující určitá kritéria zcela z působnosti zákona č. 185/2001 sb. stát během uplynulých čtyř let zatím žádnou takovou vyhlášku nevydal, byť a možná právě proto, že již byl vypracován návrh zákona, kterým se mění zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 185/2001 sb., který je v současné době v připomínkovém řízení, a který řeší též právě problematiku sedimentů z vodní nádrže. Právní názor odvolacího orgánu ohledně aplikace vyhlášky č. 294/2005 sb. je zcela nesprávný, nejedná se o nakládání s odpadem.

Žalované Ministerstvo životního prostředí rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň, ze dne 26. 1. 2009, č. j. ČIŽP/43/OOH/0809573.004/09/ZFJ, již dříve, a to rozhodnutím ze dne 18. 2. 2009, č. j. 520/88/09, které však bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2011, č. j. 7 Ca 98/2009-43, zrušeno podle ust. § 76 odst. 1. písm. a), b) soudního řádu správního pro vady řízení a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí se žalovaný nejprve zabýval otázkou, zda neuběhla mezitím tříletá prekluzivní lhůta podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech a zjistil, že lhůta pro zánik odpovědnosti byla soudním řízením prodloužena o 2 roky, 2 měsíce a 24 dnů, a že tak k zániku odpovědnosti nedošlo.

Žalovaný znovu přezkoumal rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň ze dne 26. 1. 2009, tentokrát v intencích závěrů rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 98/2009-43.

K vytýkaným vadám uvedl, že ustanovení § 3 odst. 1 zákona o odpadech v době od 17. 4. do 15. 5. 2008 znělo: „*Odpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.*“ Uvedl, že je nepochybné, že předmětné sedimenty vytěžené z rybníků Mlýnský a Sázka v obci Frymburk jsou věci movitou vzniklou při činnosti odvolatele, a že povaha sedimentu je poněkud zvláštní. Sediment sám vzniká samovolně působením přírodních živlů. V žádném případě se nejedná o výrobek ani jinou lidskou činnost, která by způsobila jeho vznik. Teprve vyzvednutím sedimentu z říčních toků a vodních nádrží se sediment stává věcí movitou, s níž je nakládáno, v tomto případě jako s odpadem. Využití na zemědělském půdním fondu, jen tehdy, jestliže vyhovují limitům znečištění, stanoveným prováděcím právním předpisem.

Žalovaný odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, podle něhož se zákon vztahuje na nakládání se všemi odpady, s výjimkou vytěžených zemin a hlušin, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem. Poukázal na to, že v tehdejší době platil prováděcí právní předpis - vyhláška č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Tato vyhláška nabyla účinnosti dne 5. 8. 2005 a platila i v době, kdy se odvolatel dopustil předmětného jednání. Ustanovení § 12 vyhlášky stanoví obecné technické požadavky a podmínky pro využívání odpadů na povrchu terénu a odkazuje na přílohu č. 10, v níž jsou uvedeny požadavky na obsah škodlivin v odpadech využívaných na povrchu terénu.

Posouzení zdravotní nezávadnosti sedimentů z rybníka Návesní včetně způsobu jeho dalšího využití, vypracované v červnu 2004 Ing. J. C., CSc., žalovaný odmítnul s tím, že toto posouzení nelze použít jako důkaz pro předmětné řízení, neboť předmětné řízení bylo vedeno nakládání se sedimenty z rybníků Mlýnský a Sázka. Odvolatel tedy neprokázal, že předmětné sedimenty měly v okamžiku, kdy s nimi bylo nakládáno na pozemcích parc. č. 1218/29, 1198, 1179 a 1233 v katastrálním území Frymburk, takovou kvalitu, aby se na nakládání s nimi vztahovala výjimka z působnosti zákona. Z díkce ustanovení § 2 zákona o odpadech nevyplývá, že vytěžené sedimenty uvedené v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech nejsou odpadem, ale pouze to, že na nakládání s tímto odpadem se nevztahuje zákon. Podle názoru žalovaného byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, když s odpady bylo nakládáno v zařízení (místě), ve kterém nebylo nakládání s nimi povoleno.

Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v době vydání nového rozhodnutí nedošlo k úpravě použitých právních předpisů, která by byla pro odvolatele příznivější z hlediska trestnosti jeho činu. Žalovaný konstatoval, že v době od 15. 5. 2008 byl zákon o odpadech změněn celkem 11x, dané problematiky se však dotkla pouze změna provedená zákonem č. 9/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 156/1998 Sb., o hnojivech, pomocných půdních látkách, pomocných rostlinných přípravcích a substrátech a o agrochemickém zkoušení zemědělských půd (zákon o hnojivech), s účinností od 23. 1. 2009 a zákon č. 154/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1. 7. 2010.

Nicméně žádná ze změn zákona o odpadech provedených od doby, kdy se odvolatel předmětného jednání dopustil, nepostihla skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech a nedošlo ani ke změně maximální výše pokuty za tento delikt, která může činit až 50,000.000 Kč.

Žalovaný dále uvedl, že ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech obsahuje dvě kritéria, podle nichž má být hodnocena deliktní odpovědnost v návaznosti na výši pokuty, a to závažnost ohrožení životního prostředí a případná míra poškození životního prostředí. Navezením sedimentu na předmětné pozemky, jež všechny jsou druhu orná půda, odvolatel ohrozil kvalitu zemědělské půdy, která je, kromě svých produkčních schopností, jednou z hlavních složek životního prostředí a její poškození (byť dočasné) je hrozbou pro životní prostředí. Součástí spisu je fotodokumentace pořízená inspekci dne 16. 5. 2008 na předmětných pozemcích, z níž je zřejmé, že odvolatel navážel sedimenty na pole ve vrstvě odpovídající obsahu jednotlivých fůr nákladních aut, sklápěných těsně za sebou, takže mocnost vrstvy sedimentu byla více jak jeden metr.

K zákonu č. 156/1998 Sb., o hnojivech, pomocných půdních látkách, pomocných rostlinných přípravcích a substrátech a o agrochemickém zkoušení zemědělských půd (zákon o hnojivech), byla sice vydána prováděcí vyhláška č. 257/2009 Sb., o používání sedimentů na zemědělské půdě, s účinností od 1. 9. 2009. Nicméně tyto zásady při absenci prováděcího předpisu, tj. že sedimenty na zemědělské půdě mají být rozprostřeny v mocnostech od 10 do 30 cm podle hloubky ornice na konkrétním pozemku a do deseti dnů zapraveny do půdy, byly v zemědělské praxi aplikovány již předtím, neboť to odpovídalo přirozeným zásadám. Tyto zásady odvolatel evidentně nedodržel, a tím vlastně znemožnil, aby zemědělská půda sloužila svému účelu. To, že odnětí půdy účelům zemědělským i environmentálním proběhlo přechodně pro nepřesně zjištěnou dobu, inspekce zohlednila při rozhodování o výši pokuty v daném případě. Umístěním sedimentu došlo v daném místě i k narušení krajinného rázu snížením jeho estetické hodnoty (§ 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném v předmětném období). Z uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že pokuta byla uložena v přiměřené výši.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a tvrdil, že se žalovaný ani v novém rozhodnutí nevypořádal se skutečnostmi, na které se měl podle zrušujícího rozsudku zdejšího soudu, č. j. 7 Ca 98/2009-43 zaměřit.

Za zásadní vadu žalobce považoval způsob, jímž se žalovaný vypořádal se zařazením vytěžených sedimentů, jakožto odpadu, na který se nevztahuje výjimka uvedená v § 2 odst. 1

písm. i) zákona o odpadech, ve znění platném od 23. 4. 2004 do 22. 1. 2009. podle žalobce musí správní orgán prokázat, že se tato výjimka na nakládání se sedimentem nevztahuje, pokud chce žalobce sankcionovat podle § 66 odst. 4 písm. b) citovaného zákona.

Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného ohledně prováděcího předpisu k ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, tj. vyhlášky č. 294/2005 Sb. podle žalobce byl prvním předpisem, který nakládání se sedimentem na zemědělském půdním fondu upravoval, byl až zákon č. 9/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 156/1998 Sb., o hnojivech, pomocných půdních látkách, pomocných rostlinných přípravcích a substrátech a o agrochemickém zkoušení zemědělských půd (zákon o hnojivech), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, který nabyl účinnosti dne 23. 1. 2009.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal ani s výší sankce 150.000 Kč, když nakládání se sedimenty je upraveno v § 9 zákona č. 156/1998 Sb. a tento zákon za porušení povinnosti při nakládání se sedimenty umožňuje podle § 14a odst. 3 písm. b) uložit pokutu pouze do výše 100.000 Kč.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 19. 3. 2012 navrhl žalobu zamítnout, přitom setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se účastníci nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, ve znění účinném od 23. 4. 2004 do 22. 1. 2009, se zákon se vztahuje na nakládání se všemi odpady, s výjimkou vytěžených zemin a hlušin, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavázení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem.

Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, ve znění účinném od 23. 1. 2009 do 30. 6. 2010, se zákon vztahuje na nakládání se všemi odpady, s výjimkou vytěžených zemin a hlušin, včetně sedimentů z vodních nádrží a koryt vodních toků, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití k zavázení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanoveným v příloze č. 9 tohoto zákona, a sedimentů z rybníků, vodních nádrží a vodních toků používaných na zemědělském půdním fondu podle zvláštních právních předpisů. Zvláštním právním předpisem je dle odkazu pod čarou zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů.

Tedy teprve ode dne 23. 1. 2009 byl v citovaném ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech doplněn odkaz na zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, a současně do ustanovení § 3 zákona č. 334/1992 Sb. byly doplněny dva odstavce. Podle § 3 odst. 6 tohoto zákona *použití sedimentů z rybníků, vodních nádrží a vodních toků je možné na pozemcích náležejících do zemědělského půdního fondu, a to pouze na druhu pozemku orná půda a trvalý travní porost při jeho obnově, se souhlasem orgánu ochrany zemědělského půdního fondu a při dodržení podmínek a postupů stanovených zákonem o hnojivech. Souhlas se udělí, jestliže sedimenty splňují požadavky na jejich kvalitativní vlastnosti stanovené zvláštním právním předpisem a nebudou-li používány sedimenty na pozemky poškozeny příznivé fyzikální, biologické a chemické vlastnosti půdy. Hodlá-li použít sedimenty na pozemky osoba odlišná od vlastníka nebo nájemce pozemku, musí mít písemný souhlas vlastníka nebo nájemce pozemku.*

Zásadní žalobní bod spočívá v tvrzení, že vytěžený sediment nebyl odpadem. Rozhodnutí ČIŽP, jakož i žalovaného správního orgánu stojí na závěru, že sediment je odpadem, a že žalobce nepředložil žádné dokumenty o nezávadnosti rybníčního sedimentu. Rozhodující pro určení, zdali se zákon o odpadech vztahuje na sedimenty, s nimiž žalobce nakládal, je v inkriminované věci ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech. Pokud jde o právní úpravu účinnou v době, kdy se žalobce jednání, v němž správní orgány spatřují naplnění skutkové podstaty správního deliktu, dopustil, bylo rozhodné zjištění, zda se jedná o sedimenty z vodních nádrží stanovené prováděcím právním předpisem, které vyhovují limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám) či nikoliv. Takové zjištění však ČIŽP ani žalovaný neučinili.

Zákonem č. 188/2004 Sb., který nabyl účinnosti dnem 23. 4. 2004, byl novelizován zákon o odpadech a to tak, že v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, bylo stanoveno, že tento zákon se nevztahuje na vytěžené zeminy a hlušiny, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem. Nicméně Ministerstvo životního prostředí v rozporu s § 2 odst. 3 zákona o odpadech s vydáním tohoto prováděcího právního předpisu otálelo, takže příslušná právní úprava nabyla účinnosti až dnem 23. 1. 2009. Za této situace podle názoru Městského soudu v Praze nemůže svoji legislativní nečinnost přičítat k tíži adresátů, zvláště pak, jde-li o vyvozování odpovědnosti za správní delikt. Právní názor, že do doby vydání tohoto prováděcího právního předpisu nebylo lze ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 185/2001 ve znění zákona č. 188/2004, aplikovat a tedy i nadále považovat rybníční sedimenty za odpad, nemůže obstát.

Zákon o odpadech, ve znění po novele provedené zákonem č. 188/2004 Sb., se tedy nevztahuje na nakládání s vytěženými zeminami a hlusinami, včetně sedimentů z říčních toků a nádrží, pokud vyhovují limitům znečištění pro jejich využití k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu. Tyto limity měl stanovit žalovaný na základě zmocňovacího ustanovení podle § 2 odst. 3 zákona o odpadech, ve znění po novele č. 188/2004 Sb., avšak příslušná vyhláška nebyla v rozhodné době vydána. V inkriminované době ode dne 17. 4. 2008 do doby kontroly ČIŽP dne 16. 5. 2008 nakládal žalobce s rybníčními sedimenty

v rozporu se stavebním povolením, nicméně v inkriminované době zákon o odpadech v ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) vylučoval použití tohoto zákona na vytěžené zeminy a hlušiny, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem.

Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný měl v inkriminované věci respektovat ústavněprávní požadavek nullum crimen, nulla poena sine lege, platící i v jiných oblastech obecný imperativ, podle něhož práva a povinnosti lze ukládat toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Výrok o vině a trestu za správní delikt nelze při absenci prováděcího předpisu opřít pouze a jediné o přirozené zásady, tj. že sedimenty na zemědělské půdě mají být rozprostřeny v mocnostech od 10 do 30 cm podle hloubky ornice na konkrétním pozemku a do deseti dnů zapraveny do půdy, které v zemědělské praxi aplikovány již před vydáním příslušného právního předpisu. Tyto zásady účastník řízení evidentně nedodržel, a tím vlastně znemožnil, aby zemědělská půda sloužila svému účelu. Takový přístup ke správnímu trestání je v rozporu se zásadou nullum crimen sine lege.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2012, č. j. 7 As 59/2012 - 38: „Jedním ze základních principů, na nichž v právním státě stojí uplatňování práva jako projevu výkonu státní moci vůči jednotlivci, je zásada nullum crimen sine lege (žádný trestný čin bez zákona), který je vyjádřen v řadě mezinárodních a ústavních právních předpisů, např. v čl. 39 Listiny základních práv a svobod nebo v čl. 7 ve spojení s čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Působnost základních principů trestání nelze vztahovat pouze na deliktní jednání, označené ve vnitrostátním právním řádu jako „trestný čin“.

Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba dodržet zásadu nullum crimen nulla poena sine lege, pro jejíž bezpodmínečné splnění je požadavek určitého, jasného a přesného vyjádření skutkové podstaty správního deliktu, za který byla uložena sankce. Existenci správního deliktu může správní orgán konstatovat a konkrétní subjekt za spáchání takového správního deliktu postihnout toliko tehdy, jsou-li jednáním, jež je v rámci správního řízení zjištěno, naplněny všechny znaky deliktu, které jsou podávány z konkrétní skutkové podstaty obsažené v zákoně.

Podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.

Žalovaný správní orgán, jakož i ČIŽP, prokázal, že žalobce navážel rybníční sedimenty z akce „Oprava a odbahnění rybníků Mlýnský a Sázka“ v rozporu se stavebním povolením ze dne 10. 3. 2005, č. j. ŽP 2634B, a prodloužením rozhodnutím ze dne 17. 5.

2007, č. j. 743/07/ZPR/Ran, neprokázal však, že se jednalo o odpad, neboť v inkriminované době rybníční sedimenty byly vyňaty z působnosti zákona o odpadech.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 8.808 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová